

A LA RECTORA DE LA UNIVERSITAT DE LES ILLES BALEARS

En **Josep Antoni Frau Coll**, [REDACTED], amb domicili a efectes de notificacions a STEI-i, C/Jaume Ferran 58-Baixos, 07004 Palma, com a funcionari depenent de la Universitat de les Illes Balears.

Na **Isabel Aguiló Pons**, [REDACTED], amb domicili a efectes de notificacions a STEI-i, C/Jaume Ferran 58-Baixos, 07004 Palma com a funcionari depenent de la Universitat de les Illes Balears.

Na **Virginia Ramon Álvarez**, [REDACTED], amb domicili a efectes de notificacions a FETE-UGT Avinguda Gaspar Bennàssar 69, 2n 07004 Pama, com a funcionari depenent de la Universitat de les Illes Balears.

En **Manuel González Hidalgo**, [REDACTED], amb domicili a efectes de notificacions a FETE-UGT Avinguda Gaspar Bennàssar 69, 2n 07004 Palma, com a funcionari depenent de la Universitat de les Illes Balears.

Na **Francisca Clar Calafat**, [REDACTED], amb domicili a efectes de notificacions a CCOO Ensenyament Mallorca, C/Francesc de Borja Moll, 3, 07003 Palma, com a funcionari depenent de la Universitat de les Illes Balears.

En **Bernat Riutort Serra**, [REDACTED], amb domicili a efectes de notificacions a CCOO Ensenyament Mallorca, C/Francesc de Borja Moll, 3, 07003 Palma, com a funcionari depenent de la Universitat de les Illes Balears.

Compareixen tots ells en el seu propi nom i dret, en la seva comú condició de personal del Sector Públic definit a l'article 22.1 de la Llei 2/2012, de 29 de juny, de Pressupostos Generals de l'Estat, i en concret en condició de personal funcionari que presta els seus serveis a la Universitat de les Illes Balears, i com millor procedeixi,

EXPOSEN:

I.- Que els compareixents han prestat els seus serveis, durant l'any 2012, a l'Administració a la qual ara es dirigeixen.

II.- Que amb data 14 de juliol de 2012 es va publicar al Butlletí Oficial de l'Estat el Reial Decret-Llei 20/2012, de 13 de juliol, de mesures per a garantir l'estabilitat pressupostària i de foment de la competitivitat, l'article 2 del qual, referit a la paga extraordinària del mes de desembre de 2012 del personal del Sector Públic, preveu, en el seu apartat primer, la supressió de la paga extraordinària i de la paga addicional del complement específic o pagues equivalents del mes de desembre.

III.- Que per al personal funcionari, l'apartat 2.1 de l'article 2 del citat RD-L 20/2012, disposa les mesures necessàries per fer efectiva la supressió retributiva, en els termes que es transcriuen a continuació:

“ El personal funcionari no percebrà en el mes de desembre les quantitats a què es refereix l'article (...) en concepte de sou i triennis. Tampoc no percebrà les quantitats corresponents a la resta dels conceptes retributius que integren, tant la paga extraordinària, com la paga addicional de complement específic o pagues addicionals equivalents del mes de desembre, podent, en aquest cas, acordar-se per cada Administració competent que aquesta reducció s'executi de forma prorratejada entre les nòmines pendents de percebre en el present exercici a partir de l'entrada en vigor d'aquest RD-L”.

IV.- Que de conformitat amb la Disposició Final Quinzena, el RD-L 20/2012 va entrar en vigor el dia següent al de la seva publicació en el Butlletí Oficial de l'Estat, és a dir, el 15 de juliol de 2012.

V.- Que els sotassignats no han percebut cap quantitat en concepte de paga extraordinària de desembre i de paga addicional del complement específic o pagues equivalents d'aquest mes de desembre, malgrat haver prestat servei durant l'any 2012 i, en concret, durant el període comprès entre l'1 de juny de 2012 i el 14 de juliol de 2012.

VI.- Que per considerar que no és ajustada a Dret la supressió de la paga extraordinària i de la paga addicional del complement específic o pagues equivalents, o al menys, la part proporcional corresponent al període comprès entre l'1 de juny i el 14 de juliol de 2012, és per això que per mitjà d'aquest escrit es presenta la corresponent **RECLAMACIÓ** de la quantitat deixada de percebre per aquests conceptes.

La present **RECLAMACIÓ** es basa en les següents

AL·LEGACIONS:

PRIMERA.- *Vulneració de l'article 9.3 de la Constitució Espanyola: prohibició de retroactivitat de les disposicions restrictives de drets individuals, ja que trenca el principi de seguretat jurídica i confiança legítima.*

Els actes de reducció salarial de les retribucions dels funcionaris, estatutaris i empleats públics, l'aplicació dels quals suposa la supressió de la paga extraordinària del mes de desembre, suposen una clara vulneració de drets consolidats, atesa l'estructura de la disminució retributiva adoptada, discriminatòria, i un trencament total i absolut dels principis d'irretroactivitat de les disposicions restrictives de drets individuals i de seguretat jurídica proclamats a l'article 9.3 de la Constitució espanyola, així com del principi de confiança legítima.

Amb independència que algunes Sentències del Tribunal Constitucional hagin estat restrictives pel que fa als drets adquirits dels funcionaris, a l'hora de realitzar una interpretació de la Teoria de *Duguit* sobre les situacions jurídiques objectives, les mateixes no veden la seva existència, en particular, quant a les retribucions consolidades, especialment en relació a les retribucions bàsiques, sou base i triennis, que marquen aspectes tan importants com els drets passius.

Si bé és veritat que dins l'ocupació pública en general es parla dels drets econòmics no consolidats, amb això la referència s'està realitzant en aquells drets econòmics que, en estar vinculats a les característiques concretes del lloc de treball o a la productivitat, varien quan ho fa el propi lloc de treball o el mateix rendiment de l'empleat públic. Però amb això no es parla de cap manera de la possibilitat de rebaixar les retribucions lligades al lloc de treball, tot i que aquest lloc no variï en absolut.

Les Sentències d'1 d'octubre de 1987 i de 9 de gener de 1990 del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, van considerar vulnerat el principi de protecció de la confiança legítima en un cas en què, per sorpresa, s'havia reduït l'import de determinades ajudes, en considerar que existia un acte propi i previ de reconeixement d'aquestes ajudes.

Doncs bé, en aquest cas, també existeix un "acte previ" propi dels Poders Públics, que reconeix una determinada quantitat retributiva als empleats del Sector Públic: l'aprovació per Llei 2/2012, de 29 de juny, de la Llei de Pressupostos Generals de l'Estat per a 2012, que fixa les quanties concretes que s'havien d'abonar, publicat al Butlletí Oficial de l'Estat de 30 de juny.

Altres Sentències del TJUE indiquen que perquè aquest principi sigui aplicable cal que estem davant seguretats concretes i no davant simples expectatives. Però, en el cas de les retribucions dels empleats públics, -quina major seguretat es requereix, quan és la pròpia Llei de Pressupostos, on es determinen i s'estableixen les quanties del sou, que reconeix i garanteix legalment tals retribucions?

Entenem que existeix una ruptura total i absoluta dels principis d'irretroactivitat de les disposicions restrictives de drets individuals i de seguretat jurídica proclamats a l'article 9.3 de la nostra Constitució.

Que ambdós principis són fonamentals en el nostre Sistema Jurídic es constata ja a l'apartat tercer de l'article 2 del Codi Civil, que estableix taxativament que les lleis no tindran efecte retroactiu si no disposen el contrari.

Això és així perquè la seguretat jurídica, principi inspirador de l'Ordenament i, com dèiem, d'actual plasmació constitucional (article 9.3 CE), exigeix el coneixement previ de la norma que s'aplicarà a una determinada situació jurídica, de manera que les situacions i relacions jurídiques es regeixen per la norma vigent en el moment en què aquelles succeeixen o es produeixen.

Res obstaculitza, a l'anterior, el caràcter dinàmic de la legislació i la necessitat, predicable amb caràcter general, d'adaptació constant de la norma a la realitat social que pretén disciplinar o reconèixer, doncs això es produeix mitjançant la successió normativa i la derogació d'unes disposicions que es converteixen en les seves successores. No obstant, aquesta successió no habilita per aplicar una norma o interpretar un acte en atenció a una altra norma que es promulga amb posterioritat i sense declaració expressa d'efectes retroactius.

Certesa, predictibilitat i confiança en l'Ordenament vigent són exigències per raó de la seguretat jurídica que, d'acord amb el vell axioma "*tempus regit actum*", condueixen a establir el principi general d'acord amb el qual les normes són, per regla general, irretroactives, excepte que excepcionalment en elles mateixes es disposi el contrari. Així ha estat proclamat per la jurisprudència – fins i tot amb anterioritat a la Constitució espanyola- de forma reiterada (Sentències de la Sala Primera del Tribunal Suprem de 16 de gener de 1963, de 22 de desembre de 1978, de 19 d'octubre de 1982 i de 25 de maig de 1995), de manera que, amb independència del grau de retroactivitat que s'atribueixi a la llei posterior, inclòs per admetre un grau dèbil o mínim, és precís que aquesta així ho disposi, sense perjudici que això no s'hagi d'entendre en l'estricta sentit que ho faci expressament, doncs, a falta de previsió expressa, jurisprudència i doctrina admeten també la retroactivitat que resulta tàcitament de la norma posterior (Sentències de 26 de maig i de 7 de juliol de 1987), retroactivitat tàcita que s'ha atribuït tradicionalment a les normes interpretatives, a les complementàries, de desenvolupament o executives, a les que supleixin llacunes, a les processals, i en general, a aquelles que pretenguin eliminar situacions passades incompatibles amb els fins jurídics que persegueixen les noves disposicions, doncs d'altra manera no complirien el seu objectiu (Sentències del Tribunal Suprem de 26 de novembre de 1934, de 17 de desembre de 1941, de 5 de juliol de 1986 i de 9 d'abril de 1992).

Però, arribats en aquest punt, s'han de fer dues precisions: la primera, que no es pot col·legir que existeix retroactivitat tàcita del simple fet que la nova llei, com és lògic, s'hagi inspirat en una experiència pretèrita (Sentència de 5 de novembre de 1986); la segona, que l'aplicació retroactiva d'una norma, sigui perquè tàcita o expressament resulti d'aquesta, no pot suposar en cap cas que resultin obviats o menystinguts drets adquirits, o situacions beneficioses o favorables nascudes a l'empara de la normativa quan es va produir el fet, doncs tal cosa aniria en contra de l'assenyalat en el ja mencionat article 9.3 de la Constitució, que prescriu, d'un mode absolut, l'aplicació restrictiva de drets individuals, i que, en el seu redactar literal, estableix que: "*La Constitució garanteix el principi de legalitat, la jerarquia normativa, la publicitat de les*

normes, la irretroactivitat de les disposicions sancionadores no favorables o restrictives de drets individuals, la seguretat jurídica, la responsabilitat i la interdicció de l'arbitrarietat dels Poders Públics". Això és, i en el que aquí interessa, la Constitució protegeix i garanteix la irretroactivitat d'aquelles disposicions que restringeixin drets individuals.

En l'exposició de motius del Reial Decret-Llei 20/2012 s'expressa que: *"Es suprimeix durant l'any 2012 la paga extraordinària del mes de desembre i la paga addicional de complement específic o pagues addicionals equivalents del mes de desembre".*

Així, cal dir que el Reial Decret-Llei 20/2012 ordena la supressió d'aquelles pagues del mes de desembre, en el seu import íntegre o total sense atendre al principi general de meritació de les pagues extraordinàries, segons el qual, la seva meritació es produeix en proporció al temps de servei en l'any anterior al seu cobrament a causa d'un còmput anual, que és el que suposa el còmput de cada paga extraordinària des que va ser abonada l'homòloga de l'any anterior.

En el mateix sentit, el Tribunal Suprem ha manifestat que en defecte de previsió, es fitxa un marc temporal de 365 dies cap enrere, essent la data d'abonament de la paga extra l'inici del còmput (STS 10-4-90; STSJ Madrid 26-10-90 i 21-4-98).

D'acord amb aquest principi de meritació, i posat que els efectes d'aquesta disposició a causa de l'establert a la Disposició Addicional Quinta, són de 15 de juliol de 2012, el personal funcionari de l'Administració Educativa hauria generat amb caràcter general des del mes de desembre de 2011 un total de 7 mesos i 14 dies corresponents a l'anomenada paga extraordinària de nadal cas que la meritació fos anual. I cas que s'hagués previst que la meritació d'aquesta paga fos semestral, com és el present cas, el dret que han generat a aquella data es circumscriuria a 1 mes i 14 dies (entre els dies 1 de juny de 2012 i 14 de juliol de 2012).

Així les coses, resulta que en el present cas, la supressió de la paga extraordinària de desembre per al personal funcionari de l'Administració trasllada la seva eficàcia de forma retroactiva sobre els drets de meritació proporcional de la paga extraordinària generats amb anterioritat a la data d'entrada en vigor de la norma, els actes d'aplicació de la qual són objecte de la present reclamació, que priva d'un dret retributiu bàsic i vulnera així la prohibició de retroactivitat de les disposicions restrictives de drets individuals constitucionalment protegits per l'article 9 de la norma fonamental.

La doctrina del Tribunal Constitucional és clara al respecte: *"una norma és retroactiva, als efectes de l'article 9.3 de la Constitució, quan incideix sobre relacions consagrades i afecta a situacions esgotades, ja que el que prohibeix l'article citat és la retroactivitat, entesa com incidència de la nova llei en els efectes jurídics ja produïts de situacions anteriors, de sort que la incidència en els drets, en quant a la seva projecció cap al futur, no pertany al camp estricte de la irretroactivitat sinó al de la protecció que tals drets, en el supòsit de que experimentin alguna vulneració, hagin de rebre"* (SSTC de 10 d'abril de 1986 i 29 de novembre de 1988).

En virtut d'aquesta doctrina constitucional, hem de concloure que la supressió de les pagues extraordinàries del conjunt de funcionaris de l'Administració Educativa duita a terme per l'Administració a la qual ens dirigim, i a la qual també es refereix l'article 2, en relació amb els articles 3 a 6 del RD-L 20/2012, al portar aparellada, segons els casos, l'afectació d'un dret ja esgotat, consolidat i que ha quedat integrat en el patrimoni del subjecte, com és el dret a la percepció de la paga extraordinària generada, es tracta d'una situació constitucionalment il·legítima que ha de quedar emparada per la prohibició de retroactivitat de les normes sancionadores i restrictives de drets individuals consagrada a l'article 9 de la Constitució Espanyola.

SEGONA.- *Vulneració per l'activitat administrativa impugnada de l'article 33.3 de la Constitució Espanyola, posat en relació amb el que disposa el Conveni Europeu per a la Protecció dels Drets Humans i les Llibertats Fonamentals de 1950, interpretat a la llum, com no pot ser d'altra manera, del que disposa l'article 10 de la Constitució Espanyola, i infringint igualment el principi de seguretat jurídica de l'article 9.3 CE, restringint drets individuals, com el dret a la propietat privada, i vulnerant els drets consolidats del personal a qui es dirigeix, afectant-los retroactivament, en contra del mandat constitucional.*

El Conveni Europeu per a la Protecció dels Drets Humans i les Llibertats Fonamentals de 1950, ratificat per Espanya, a l'article 1 del Protocol 1r estableix que: tota persona física o moral té dret al respecte dels seus béns. Ningú pot ser privat de la seva propietat més que per la seva causa d'utilitat pública i en els condicions previstes per la Llei i els principis generals del Dret Internacional.

En consonància amb l'anomenat Tractat, l'article 33 de la Constitució Espanyola reconeix en el seu punt primer el dret a la propietat privada, i estableix en el seu punt tercer que: *"Ningú no podrà ser privat dels seus béns i drets sinó per causa justificada d'utilitat pública o interès social, mitjançant la corresponent indemnització i de conformitat amb el disposat per les lleis"*.

A aquests efectes, hem d'entendre que el treball productiu de l'individu i, per tant, la remuneració o salari que n'obté, integren el seu patrimoni, el qual s'ha vist afectat per la decisió que s'impugna, tot i que, en virtut del que es disposa a la mateixa, es veurà privat d'una part d'aquell patrimoni.

És obvi que l'ésser humà pot posar com a finalitat del seu esforç procurar-se els béns precisos per a la seva subsistència o, proveït d'aquests pel seu propi esforç o el d'altres, dirigir la seva activitat a l'entreteniment del seu oci, a la seva formació personal o a la pràctica de la benevolència. Però, como ja deia Aristòtil (<<Ètica a Nicómaco>>): *"...afanar-se i treballar per causa de la diversió pareix neci i pueril en extrem"*.

Per tant, podem definir el treball productiu com aquell a través del qual es proveeix l'home dels medis materials o béns econòmics que precisa per a subsistir. Però en una realitat social en la qual els fruits directes del treball, en virtut de la nota d'*alienitat* són atribuïts inicial i directament a persona –física o

jurídica- distinta de qui ha executat el treball, no és sinó el salari o compensació econòmica per aquell el que s'integra en el patrimoni del treballador, doncs aquest no és el propietari dels mitjans de producció, i molt manco a l'àmbit que ens ocupa –l'Administració Pública-.

Doncs bé, el salari que perceben els funcionaris públics, considerat en termes anuals, que és, com diem, el que constitueix el seu patrimoni respecte de l'activitat laboral que desenvolupa, es configura com un dret consolidat dins la relació bilateral i sinal·lagmàtica de prestació dels seus serveis a l'Administració, en virtut del qual obté aquell.

Com ha assenyalat el Tribunal Suprem, l'Administració pot alterar l'estructura retributiva, més no pot rebaixar el sou als funcionaris, que hauria de consolidar-se a través de complements absorbibles -com així fa, per exemple, la Disposició Transitòria Primera EBEP- (SSTS de 19 de desembre de 1986, de 26 d'octubre de 1994, de 29 de maig de 1995, de 19 de febrer de 1996, de 14 d'octubre de 1996, de 30 de desembre de 1998 i de 21 de setembre de 1999).

Tal és així que el nostre Tribunal Suprem reiteradament ha considerat que, dins l'àmbit de la Funció Pública, només hi cap el reconeixement de dos tipus de drets adquirits: aquells que es refereixen a la naturalesa de la funció desenvolupada, i els que es refereixen a la quantitat consolidada de les seves retribucions.

Resulta summament significativa la Sentència del Tribunal Suprem (Sala 3a Secció 7a), dictada en data 29 de maig de 1995, en el recurs número 1311/1992, essent ponent l'Excel·lentíssim Sr. D. Gustavo Lescure Martín, la qual, en el seu fonament de dret quart, assenjala en la seva redacció literal:

“QUART.- Per altra banda, en la Sentència de 12 de juliol de 1991 dèiem que dins l'ampli camp que la noció estatutària del règim jurídic dels funcionaris ofereix als Poders Públics per a introduir innovacions en dit règim, sense que davant les mateixes resulti eficaç invocar la intangibilitat característica dels drets adquirits, la jurisprudència, acompanyada en la seva doctrina per una usual pràctica normativa, ha delimitat aquell camp en sostenir que encara que no es pot incloure entre els drets adquirits el manteniment d'una determinada estructura de les retribucions, no obstant si mereix aquella qualificació la quantitat consolidada de les mateixes, al que normalment sol atendre's, cas que el nou règim el disminueixi, mitjançant la tècnica dels complements personals i transitoris, absorbibles per futurs augments (Sentències de 17 de febrer i d'11 de juliol de 1988)”.

Igualment, el nostre Tribunal Constitucional ja va resoldre el debat dels drets adquirits a la seva Sentència número 99/1987, d'11 de juny, en resoldre el recurs d'inconstitucionalitat plantejat respecte de la Llei 30/1984, de 2 d'agost, de mesures per a la reforma de la funció pública (que, recordem, en tant no s'aprovin les corresponents lleis de desenvolupament de l'Estatut Bàsic de l'Empleat Públic continua vigent el que fa referència a l'estructura retributiva de la Funció Pública).

“S’ha d’indicar que l’eficàcia i protecció del dret individual –neixi d’una relació pública o d’una privada- dependrà de la seva naturalesa i de la seva assumpció més o menys plena pel subjecte, del seu ingrés en el patrimoni de l’individu. Per això s’ha dit que la doctrina –i la pràctica- de la irretroactivitat només és aplicable als drets consolidats, assumits, integrats en el patrimoni del subjecte, i no els pendents, futurs, condicionats i expectatives, segons reiterada doctrina del Tribunal Suprem”.

Per continuar assenyalant:

“ ... que, per això, s’ha de reiterar la solució mantinguda per la Sentència d’aquest Tribunal abans citada (108/1986, de 29 de juliol), al dir que la invocació del principi d’irretroactivitat no es pot presentar com una defensa d’una inadmissible petrificació de l’Ordenament Jurídic (SSTC 27/1981 de 20 de juliol, 6/1983 de 4 de febrer, entre d’altres), i d’aquí la prudència que la doctrina del Tribunal Constitucional ha mostrat en l’aplicació del referit principi, assenyalant que només es pot afirmar que una norma és retroactiva, als efectes de l’article 9.3 CE, quan incideix sobre <<relacions consagrades>> i <<afecta a situacions esgotades>>, i que <<el que es prohibeix a l’article 9.3 és la retroactivitat entesa com incidència de la nova llei en els efectes jurídics ja produïts de situacions anteriors, de sort que la incidència en els drets, quant a la seva projecció cap al futur, no pertany al camp estricte de la irretroactivitat>> (STC 42/1986 de 10 d’abril)”.

Conseqüentment, està fora de tot dubte que els drets econòmics dels funcionaris públics, i que resulten afectats per la decisió governativa que aquí recorrem, estan dintre dels contemplats a l’article 33 de la Constitució. En efecte, aquest precepte està inclòs a la Secció Segona, Capítol Segon, del Títol Primer <<Dels Drets i Deures dels Ciutadans>>. No creiem que hi hagi discussió en reconèixer que els drets econòmics dels empleats públics estiguin dintre del conjunt de drets econòmics que reconeix i protegeix la Constitució.

Es pretén, amb la mesura governativa aquí recorreguda, atorgar als drets econòmics dels empleats públics el caràcter de <<despesa administrativa>> o <<de gestió>>, com si estiguéssim parlant del funcionari públic com si d’un consumible més es tractàs. És a dir, actua l’Administració demandada com si el poder de disposició de les remuneracions dels empleats públics corresponguessin a la mateixa i no als seus legítims propietaris. És a dir, es pretén negar el caràcter de dret al que en rigor ho és: el dret a una remuneració justa és un dret econòmic i no una gràcia arbitrària, variable o improvisada. És un dret que neix d’una obligació legal i que és conseqüència de l’exercici d’un deure. Al ser, insistim, un dret de tipus econòmic, líquid i avaluable, amb incidència en el tràfic i mercat dels homes, la seva plena identitat amb el dret a la propietat no ha de quedar a mercè de cap interpretació interessada.

Per tant no és possible, de cap manera, que es pugui prendre la decisió de prescindir d’aquesta despesa com una mesura purament estalviadora, sense més repercussió que la que afecta a l’erari públic. S’obvia així el caràcter de dret constitucionalment reconegut i emparat. Prendre una mesura de tipus polític com és aquesta, baix l’empara de l’estalvi a l’erari públic, està tan allunyat de l’esperit i la norma Constitucional com ho estan les confiscacions.

Al respecte, s'ha d'assenyalar que els increments retributius sempre s'han pactat de forma lineal, d'acord amb la seva naturalesa, per la qual cosa, "mutatis mutandi", una minoració retributiva també hauria d'haver estat lineal. Lluny d'això, el RD-L 20/2012 aplica de forma desigual i progressiva les minoracions en la font (rendes del treball), de forma que es converteixen en una vertadera prestació patrimonial imposada d'acord amb la capacitat econòmica i d'acord amb el principi de progressivitat.

Per tant s'ha determinat, amb la supressió de la paga extraordinària, una reducció de les retribucions dels funcionaris públics afectats en els termes establerts. El que està clar és que dita reducció suposa una afectació negativa en el seu patrimoni i en els seus drets consolidats i es vulnereu tant els principis de seguretat jurídica i d'irretroactivitat normativa, com el dret a la propietat privada, no sols pel que respecta a la seva proclamació constitucional a l'article 33.3 de la nostra Carta Magna, sinó pel que fa al que reconeix el Conveni Europeu per a la Protecció dels Drets Humans i les Llibertats Fonamentals de 1950, ratificat per Espanya, i que es troba per tant viciada de nul·litat l'actuació administrativa acordant les minoracions o descomptes retributius que s'impugnen.

TERCERA.- D'acord al que assenyala l'article 22 de la Llei 2/2012, de 29 de juny, de Pressupostos Generals de l'Estat, el personal funcionari té dret a percebre dues pagues extraordinàries durant l'any. La meritació de cada una d'elles té lloc el primer dia hàbil del corresponent mes de juny i desembre, tal i com determina l'article 33 de la Llei 33/1987, de 23 de desembre, de Pressupostos Generals de l'Estat per a l'any 1988, al que es remet expressament l'article 26 de la Llei 2/2012:

" Les pagues extraordinàries dels funcionaris de l'Estat es meritiran el primer dia hàbil dels mesos de juny i desembre i amb referència a la situació i dret del funcionari en les dates referides, excepte en els següents casos:

Quan el temps de serveis prestats fins el dia en què es meriti la paga extraordinària no compregui la totalitat dels sis mesos immediats anteriors als mesos de juny o desembre, l'import de la paga extraordinària es reduirà proporcionalment i computarà cada dia de serveis prestats en l'import resultant de dividir la quantia de la paga extraordinària que en la data de la seva meritació hagués correspost per un període de sis mesos entre cent vuitanta dos (cent vuitanta tres en anys bixestos) o cent vuitanta tres dies, respectivament".

Així, respecte a la paga extraordinària corresponent al mes de desembre de 2012, el seu apercibiment íntegre correspondria al personal que hagi prestat els seus serveis durant la totalitat dels 6 mesos immediats anteriors al mes de desembre (1 de juny de 2012 a 30 de novembre de 2012), reduint-se l'import de la paga extraordinària en proporció als dies de servei no prestats.

Correspon, per tant, aplicar literalment la norma referida, segons determina l'article 3 del Codi Civil, que estableix que la paga extra de juny es merita des de l'1 de desembre de l'any anterior fins el 31 de maig del següent per abonar-

se al juny; la paga extra de desembre, des de l'1 de juny fins el 30 de novembre i s'abona el desembre, i, en conseqüència, abans de l'entrada en vigor del RD-L 20/2012 s'han meritat 44 dies de la paga extra de desembre de 2012, això és, els dies corresponents al mes de juny i els de juliol. Així com les parts proporcionals dels complements específics o pagues addicionals equivalents de 1/14 part, que s'abonarien amb la paga extraordinària de desembre.

Per cohesió amb l'anteriorment exposat, amb la concreta supressió de la paga extraordinària del mes de desembre de 2012, és evident que la quantia a percebre el mes de desembre en concepte de paga extraordinària haurà de ser proporcional als serveis efectivament prestats amb caràcter previ a l'entrada en vigor del RD-L 20/2012, o el que és el mateix, la part que proporcionalment correspongui pels serveis efectivament prestats entre l'1 de juny de 2012 i el 14 de juliol de 2012.

No obstant, l'administració a la qual ara ens dirigim ha fet una interpretació extensiva del mandat imposat pel RD-L 20/2012, ja que ha suprimit en la seva integritat l'abonament de la paga extraordinària del mes de desembre de 2012, i deu, per tant als ara sotassignats, la quantia que proporcionalment correspon als serveis ja prestats abans del 15 de juliol de 2012.

L'article 9.1 de la Constitució Espanyola imposa als ciutadans i als Poders Públics l'obligació d'actuar amb plena subjecció a la Constitució i a la resta de l'Ordenament Jurídic.

En virtut d'aquest mandat, i al marge de la crítica constitucional que la mesura acordada pel RD-L 20/2012 mereix, s'ha d'entendre que la supressió de l'abonament de la paga extraordinària del mes de desembre de 2012, en els termes tan absoluts en els que s'ha aplicat per part de l'Administració, suposa una infracció del principi de seguretat jurídica i d'interdicció de la retroactivitat (article 9.3 CE), vulnerant-se amb això el dret dels sotassignats (i de tot el personal funcionari afectat per la mesura) a percebre en el mes de desembre de 2012 la part proporcional de paga extraordinària i de la paga addicional del complement específic o pagues equivalents que legítimament els hi correspon pels serveis ja prestats durant el període comprès entre l'1 de juny i el 14 de juliol de 2012.

A aquests efectes no podem obviar el que sosté el Tribunal Constitucional a la seva Sentència número 27/1981, de 20 de juliol:

"... el dret a la retribució neix després de la prestació dels corresponents serveis que es retribueixen, i en tant la prestació no hagi estat efectuada, per més que existeixi una previsió de futur pagament, ens trobem davant una expectativa de dret, al no concórrer encara tots els fets necessaris perquè el dret neixi jurídicament".

En aplicació d'aquesta doctrina constitucional al present cas, queda fora de qualsevol dubte, que l'Administració a la qual ara ens dirigim està legalment obligada a abonar, durant el mes de desembre, la part proporcional dels serveis ja prestats durant el període comprès entre l'1 de juny de 2012 i el 14 de juliol de 2012, sense que pugui fonamentar-se la falta de pagament que ara es

reclama en què estem davant una expectativa de drets, donat que el fet exigible per l'Ordenament perquè el dret al pagament neixi jurídicament va ocórrer, es va esgotar i, en tot cas, va quedar consolidat abans de l'entrada en vigor del RD-L 20/2012.

Per això la falta d'abonament d'una quantitat en concepte de paga extraordinària el mes de desembre és un comportament de l'Administració que s'ha d'entendre no ajustat a dret, per portar aparellada una aplicació retroactiva de la supressió de la paga extraordinària del mes de desembre continguda a l'article 2 i següents del RD-L 20/2012, al desconèixer els serveis efectivament prestats pels compareixents a l'Administració abans de l'entrada en vigor del RD-L 20/2012, i amb això els efectes econòmics indissolublement aparellats en aquests serveis, la consolidació dels quals a tots els efectes –inclosos els econòmics- van tenir lloc i van quedar esgotats i perfeccionats en el mateix moment de la prestació de serveis, o el que és el mateix, amb caràcter previ al 15 de juliol de 2012.

QUARTA.- Si partim de la base que la meritació de la paga extraordinària de Nadal dels funcionaris no es produeix d'un sol cop, sinó que es tracta d'una meritació progressiva que acumula petits agregats mensuals de valor de paga, i així ha quedat demostrat pel fet que a aquells funcionaris que van finalitzar la seva prestació de serveis en el mes d'agost sí que se'ls va abonar la part proporcional de la paga extra que havien meritat, el previst a l'article 1289.1 del Codi Civil sobre la interpretació dels contractes, al que acudim per analogia, no fa sinó reforçar la nostra posició jurídica.

Així, el citat article determina que:

“Quan absolutament fos impossible resoldre els dubtes per les regles establertes en els articles precedents, si aquelles recauen sobre circumstàncies accidentals del contracte, i aquest fos gratuït, es resoldran en favor de la menor transmissió de drets i interessos. Si el contracte fos onerós, el dubte es resoldrà en favor de la major reciprocitat d'interessos”.

En base al que disposa el precitat article, no resulta lògic ni admissible, a part de constituir un greu atemptat contra els principis d'igualtat i reciprocitat, que aquells funcionaris que van finalitzar la seva prestació de serveis en el mes d'agost sí hagin percebut retribució per aquest concepte en la part proporcional dels dies meritats, i en canvi, aquells funcionaris que han prestat els seus serveis més enllà del mes d'agost no percebin cap quantitat per aquest concepte, quan han prestat més serveis que els primers i, per tant, hi ha hagut una major reciprocitat. No resulta admissible que aquell que ha prestat més servei sigui tractat pitjor que aquell que n'ha prestat menys.

Per tot l'exposat,

SE SOL·LICITA es tingui per presentat aquest escrit amb els documents i còpies que l'acompanyen, i en la seva virtut, es tingui per interposada en temps i forma **RECLAMACIÓ** contra la supressió íntegra de la paga extraordinària del mes de desembre de 2012 i de la paga addicional del complement específic o

pagues equivalents, i previs els tràmits legals, es reconegui el dret dels funcionaris a percebre en la seva integritat la paga extraordinària del mes de desembre de 2012 o, subsidiàriament, la part proporcional corresponent als serveis efectivament prestats durant el període comprès entre l'1 de juny de 2012 i el 14 de juliol de 2012, i, en conseqüència, prèvia quantificació per la seva totalitat o bé en la seva accepció subsidiària, i d'acord a dit reconeixement, es procedeixi al seu efectiu abonament, juntament amb l'abonament dels interessos per mora.

Al campus de la UIB de Palma a 28 de gener de 2013.

Signat

Josep Antoni Frau Coll

Isabel Aquiló Pons

Virginia Ramon Álvarez

Manuel Gonzalez Hidalgo

Francisca Clar Calafat

Bernat Riutort Serra